

Beyond the Dirt, in 5 Selfies',

Een modulaire installatie en performance over diepzeemijnbouw (dsm)

Het publiek betreedt een schaars verlichte ruimte. Aan een stalen ring hangen porseleinen schelpen, zeewier en facsimile's. Met een schelp tegen hun oor horen de bezoekers onderwatergeluiden; als ze langs het klamme zeewier lopen, roepen de textuur en geur onbewust herinneringen aan de oceaan op.

De performers vragen een paar mensen om statements voor te lezen, waaruit sleutelwoorden op een scherm worden geprojecteerd. Ze stellen stellig: mijnbouw is de oplossing. Toch komt er een zekere ambiguïteit naar voren. De industrie schuwt het woord 'mijnbouw' en spreekt over het 'oogsten' van de mineralen. Alsof ze het volgende jaar teruggroeien.

Het publiek vervolgt zijn verkenning van de ruimte. Er is een infowand, tekeningen van onderzoeksgebieden en plattegronden van de zeebodem, een houten kist met kaarten, een tijdlijn van diepzeemijnbouw in de vorm van een waaier. Dan klinkt er een stem uit de luidspreker, die het publiek aanspoort om zo snel mogelijk de metalen uit de diepzee te halen. Deze eerste scène geeft het publiek de kans om het complexe thema op eigen tempo te verkennen: waar gaat het precies over? Hoe verhoudt het zich tot mijn leven?

Meerstemmige kroniek

'Beyond the dirt, in 5 selfies' is een performance-installatie waarin we de exploitatie van de diepzee in deze 'Ocean Decade' aan de kaak stellen. Tijdens de performance leiden we het publiek langs verschillende perspectieven op de exploitatie van de oceaانبodem. De verschillende standpunten worden afgewisseld met feitelijke informatie. Naast het verhaal

van de industrie komen ook andere wereldvisies op 'de rijkdom' van de planeet aan bod. Ze drukken verbondenheid uit met het milieu, met het (koloniaal) verleden, de toekomstige generaties en met water.

We gebruiken geluiden, geuren en beelden om zintuiglijke herinneringen op te roepen en niet-menselijke stemmen en de oceaan te verbeelden. Als een tactiele poort raakt de installatie een gevoelige snaar bij het publiek om hun betrokkenheid te vergroten.

Diepzeemijnbouw is een opkomende industrie die nog onzichtbaar is. Het is daarom tijd om een beeld te schetsen dat weerklank vindt bij het publiek. Het einde is open, het ondenkbare binnen handbereik.

Er zijn verschillende mogelijkheden voor de presentatie van dit werk. De installatie kan worden tentoongesteld als een op zichzelf staande installatie met een soundscape, projecties en objecten. Het volledige format is een combinatie van de installatie en de performance. De installatie is echter ontworpen als een modulaair geheel. Twee delen van de installatie kunnen worden aangepast voor kleinere ruimtes, eventueel in combinatie met een storytelling-sessie, een workshop of een gesprek.

Zie bijvoorbeeld, [een deel van de installatie met een talk op het festival, Symbiosium 2_Cosmologies Speculatives #Abyssal, Sideral & Synthétique in Parijs](#).

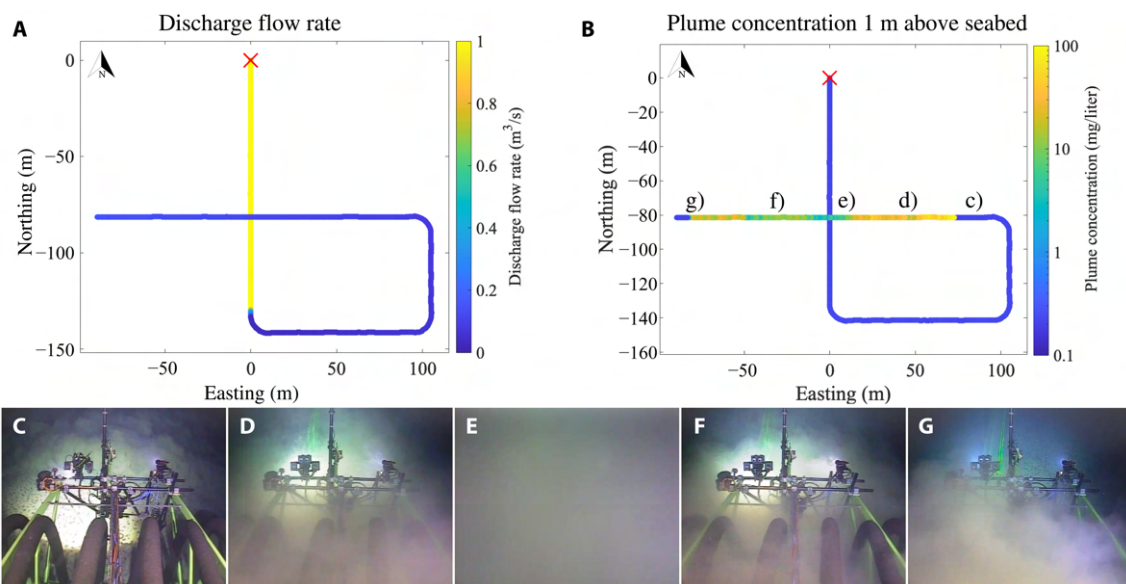
Diepzeemijnbouw

Beyond the dirt, in 5 selfies richt zich op diepzeemijnbouw. Deze nieuwe industrie is nog niet gestart, maar de voorbereidingen zijn in volle gang. Wanneer deze industrie echter actief wordt, zal zij onzichtbaar opereren, aangezien de machines ver buiten ons gezichtsveld, diep in de oceaan, zullen graven. Deze industriële projecten worden 'uitgerold' vanuit de visie dat mensen alles wat ongerept is moeten cultiveren en de wildernis (in dit geval de zee en de diepzee) moeten onderwerpen en koloniseren.

België neemt in dit dossier een bijzondere positie in. De Belgische baggergroep DEMA is via haar dochteronderneming GSR een pionier op het gebied van diepzeemijnbouwtechnologie en kreeg dankzij de formele steun van de Belgische regering een concessie voor exploratie in een gebied van 75.000 km² in de Stille Oceaan. Wetenschappers en milieuorganisaties waarschuwen echter voor een milieuramp. Tegelijkertijd profileert België zich als een van de Blue Leaders, de landen die zich inzetten voor de wereldwijde bescherming van de oceanen.

Selfie

Als plattegrond voor de uitvoering gebruiken we een 'selfie'-manoeuvre dat door ingenieurs van het Massachusetts Institute of Technology voor het Belgische bedrijf GSR is ontworpen. Tijdens deze manoeuvre rijdt een graafmachine op de oceanabodem door de sedimentwolk die hij zelf creëert. Deze test werd uitgevoerd om te analyseren welke schade er te verwachten valt van mijnbouw in de diepzee.

Met behulp van het selfie-motief openen we tegenstrijdige perspectieven, maar moedigen we het publiek ook aan om zichzelf te analyseren en te confronteren. Voor welke argumenten zijn ze gevoelig en betrappen ze zichzelf op tegenstrijdige gedachten?

A Seat for the Sea

De première van de performance-installatie staat voorlopig gepland voor het Beyond the Black Box-festival in mei 2026. Het maakt deel uit van een transmediaproject A Seat for the Sea. ASftS is een assemblage van diverse elementen, namelijk de performance-installatie, een [speculatief keramisch prototype](#) gerealiseerd met diepzeesediment, een publicatie en een website. We schreven ook een scenario voor een audiovisuele installatie. Dit project is het resultaat van een samenwerking tussen onderzoeker, filmmaker en kunstenaar Greet Brauwers en historicus, schrijver, performer en journalist Raf Custers.

'Beyond the dirt, in 5 selfies'

Concept, direction and performance: Raf Custers, Greet Brauwers - **Dramaturgical advice:** Kris Verdonck, Christel Simons -

Sound design: Gillis Van Der Wee, Ioana Mandrescu, Greet Brauwers - **Lighting design:** Caroline Mathieu - **Support for**

residency: GC De Markten, Ten Noey, De Platoo, Werktank, Needcompany, Arquipélago (PT), C-Takt - **Ceramic**

sculptures: Lot Lemm, Greet Brauwers - **Steel ring, branding object:** Recyclart - **Steel bench:** C-Takt - **Wooden timeline**

object: Jeronimo Ponce, C-Takt - **Photos:** Daan Appels - **Co-production:** C-Takt

With the support of: the Flemish Government, the National Lottery, VGC

Language: English

The performance lasts about 50'

Contact:

info[at]aseatforthesea[dot]com

+32471552544